

Parlamentul României
Camera Deputaților

C ă t r e,

Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Silvia-Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15 alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională cu privire la **Legea privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. și pentru modificarea unor acte normative (PL-x nr. 236/2018)**, adoptată în data de 6.06.2018 de Camera Deputaților, în calitate de cameră decizională, solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, la data depunerii.

Lider Grup PNL
Raluca TURCAN

Parlamentul României

Camera Deputaților

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate Domnule Președinte,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. și pentru modificarea unor acte normative pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

SITUAȚIA DE FAPT

În data de 27.11.2017 a fost înregistrat la Senat *Proiectul de Lege privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. și pentru modificarea unor acte normative* cu numărul de înregistrare L506/2017. Inițiatorii acestei propuneri sunt 181 de senatori și deputați aparținând grupurilor parlamentare ale PSD și ALDE. În raport cu obiectul și conținutul său, inițiativa legislativă face parte din categoria legilor organice.

Conform expunerii de motive proiectul de lege are ca obiect de reglementare *„înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. (FSDI), precum și modificarea unor acte normative. FSDI este persoană juridică română, organizată ca societate pe acțiuni, având ca acționar unic statul român, reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice. Capitalul social al FSDI subscris integral la data constituirii este format din aport în natură reprezentat de pachete de acțiuni la diverse companii, precum și din aport în numerar în valoare de 1.850.000.000 lei. FSDI are ca scop atât dezvoltarea și finanțarea din fonduri proprii și din fonduri atrase, de proiecte de investiții rentabile și sustenabile, în diverse sectoare economice, prin participare directă ori prin intermediul altor fonduri de investiții sau al unor societăți de investiții, singur sau împreună cu alți investitori instituționali sau privați, inclusiv prin participarea în parteneriate public-private, cât și administrarea activelor financiare proprii, în vederea obținerii de profit. FSDI va funcționa ca o societate administrată în regim dualist, de către un Consiliu de Supraveghere și un Directorat. Consiliul de Supraveghere este format din 9 membri desemnați de Adunarea Generală a Acționarilor, pe baza anumitor criterii de selecție, pe durata unui mandat de 4 ani, ce poate fi reînnoit de cel mult 2 ori. Primii membri ai Consiliului de Supraveghere se numesc temporar de către acționar prin Ministerul Finanțelor Publice, iar Consiliul de Supraveghere numește Directoratul, până la numirea noilor membri ai Consiliului de Supraveghere și*

ai Directoratului, pe o perioadă ce nu poate depăși 18 luni. Mandatul primilor membri ai Consiliului de Supraveghere și ai Directoratului are ca obiectiv organizarea activității FSDI.”

Guvernul, prin punctul său de vedere, din 12 aprilie 2018, transmis Senatului, a susținut acest proiect de lege propunând, totodată, observații și amendamente la textul inițiativei legislative.

În ședința din 18 aprilie 2018 Senatul a adoptat acest proiect de lege, fiind transmis Camerei Deputaților spre dezbatere și adoptare.

În 23.04.2018 proiectul a fost prezentat în Biroul Permanent al Camerei Deputaților și a fost transmis spre avizare și raport cu numărul de înregistrare **PL-x nr. 236/2018.**

În ședința *Comisiei pentru politică economică, reformă și privatizare*, din data de 5 iunie 2018, în urma examinării proiectului de lege și a opiniilor exprimate, membrii Comisiei au hotărât, cu majoritate de voturi (3 voturi împotriva), să supună plenului Camerei Deputaților, spre dezbatere și adoptare, *proiectul de Lege privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. și pentru modificarea unor acte normative*, cu amendamente admise, care sunt redată în anexa ce face parte integrantă din raportul inițiativei.

În data de 6 iunie 2018, în ședința plenului Camerei Deputaților, proiectul de lege mai-sus menționat a fost adoptat.

I. MOTIVE EXTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

I.1. *Legea privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții - S.A. și pentru modificarea unor acte normative încalcă principiul bicameralismului întemeiat pe dispozițiile art.61 alin.(2) și art.75 din Constituția României.*

Cu privire la principiul bicameralismului Curtea Constituțională a pronunțat mai multe decizii prin care a configurat conținutul acestui principiu.

În acest sens cităm paragrafele 60, 61 și 62 din Decizia Curții Constituționale nr.62/2018:

„60. Principiul bicameralismului se întemeiază pe art.61 alin. (2) și art.75 din Constituție și a fost dezvoltat de Curtea Constituțională printr-o solidă și constantă jurisprudență, relevante fiind, în acest sens, Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, Decizia nr.413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr.1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.905 din 20 decembrie 2011. În esență, Curtea a stabilit două criterii esențiale (cumulative) pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.

61. Totodată, stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei

decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput”.

62. Prin Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016, Curtea a statuat că art.75 alin.(3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator.”

În aceeași decizie, nr.62/2018, Curtea Constituțională adaugă un nou element conținutului principiului bicameralismului după cum urmează:

„[...]se poate afirma că principiul bicameralismului se caracterizează prin câteva elemente imuabile, în funcție de care se poate decide respectarea sa. Astfel, trebuie avut în vedere (a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ; (b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; (c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.”

Prin urmare, pentru a aprecia dacă a fost sau nu a fost respectat principiul bicameralismului trebuie evaluate următoarele elemente imuabile:

- a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie;
- b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului;
- c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului;

În concret, cu referire la elementele constitutive ale principiului bicameralismului raportat la forma Legii privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții -S.A. și pentru modificarea unor acte normative, evidențiem următoarele aspecte:

a) cu privire la scopul original avut în vedere de autorii propunerii legislative observăm că anexa nr.1 a legii , parte integrantă a acesteia, cuprindea o listă cu entitățile economice care alcătuiesc Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții (prescurtat FSDI). Anexa nr.1 cuprindea la momentul înregistrării propunerii legislative 89 de entități economice. Senatul României, în calitate de primă cameră sesizată, a modificat conținutul anexei nr.1 reducând numărul acestor entități economice la 23 cu motivarea că numai acestea îndeplinesc criteriile pentru participarea la FSDI, criterii care sunt detaliate în expunerea de motive a propunerii legislative.

Camera Deputaților a procedat la completarea anexei nr.1, intitulată „Lista pachetelor de acțiuni care constituie aport în natură la capitalul social al FSDI”, cu alte 10 entități economice, dintre care 6 au fost reînscrise în anexa I, acestea figurând în forma inițială a propunerii legislative, iar alte 4 entități economice (S.C. Complexul Energetic Oltenia S.A., Compania Națională de Căi Ferate C.F.R. S.A., Compania Națională de Radiocomunicații S.A. și S.N.

Aeroportul Internațional Traian Vuia Timișoara) au fost adăugate fără ca acestea să fi existat în forma inițială a propunerii legislative și fără a fi propuse sau discutate în prima cameră sesizată, Senatul României.

Pe cale de consecință intervenția legislativă realizată în camera decizională, Camera Deputaților, se îndepărtează în mod vădit de scopul originar avut în vedere de autorii inițiativei legislative, cu consecința încălcării primului element constitutiv al principiului bicameralismului.

b) între forma adoptată de Senatul României, în calitate de primă cameră sesizată, și forma adoptată de Camera Deputaților, în calitate de cameră decizională, constatăm existența unor deosebiri majore de conținut în privința modului în care se constituie aportul de capital în natură prin adăugarea în forma adoptată de camera decizională a 10 entități economice (dintre care 4 entități economice, antecitate, nu au fost avute în vedere nici în forma inițială a legii și nici după dezbaterea desfășurată în Senatul României). Ca urmare a măririi numărului de entități economice de stat, care aderă la fond, s-a procedat, în camera decizională, la modificarea dispozițiilor art.7 alin.(1) din lege, prin mărirea capitalului social subscris de la 1.500.000.000 lei la 9.000.000.000 lei, ceea ce constituie o altă modificare substanțială a formei legii adoptate de Senat în comparație cu forma legii adoptată de Camera Deputaților, diferența foarte mare între valorile afectate constituirii fondului (diferență de 7.500.000.000 lei), în forma dezbătută și adoptată în Senat raportat la forma adoptată în Camera Deputaților, având un impact economic major asupra funcționării pieței de capital și a protejării interesului național în activitatea economică și financiară.

Conform art.135 litera b) din Constituția României statul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru protejarea interesului național în activitatea economică. Din această perspectivă creșterea aportului la capitalul FSDI de la valoarea de 1.500.000.000 lei, discutată și aprobată de Senatul României, la valoarea de 9.000.000.000 lei, aprobată în Camera Deputaților, constituie o chestiune de interes național. Creșterea aportului la capitalul FSDI la valoarea

de 9.000.000.000 lei trebuia discutată și în Senatul României, nu numai în Camera Deputaților, cameră decizională. Pe cale de consecință suntem în situația unei diferențe majore de conținut între formele adoptate de cele două camere și prin urmare suntem în situația constatării celui de-al doilea element cuprins în principiul bicameralismului.

c) configurația legii în forma adoptată de Senatul României, în calitate de primă cameră sesizată, diferă în mod semnificativ de forma adoptată de Camera Deputaților, în calitate de camera decizională, deoarece anexa I a legii conținea, în forma Senatului, 23 de entități economice ale căror pachete de acțiuni constituie Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții, iar în forma adoptată de camera decizională, Camera Deputaților, această anexă cuprinde 33 de entități economice, cu o treime mai multe astfel de entități, ceea ce adaugă într-un mod nepermis la forma adoptată de prima cameră sesizată. Din acest unghi de vedere considerăm realizat și al treilea element constitutiv al principiului bicameralismului.

Conform jurisprudenței Curții Constituționale a României, precitată, realizarea cumulativă a celor trei „elemente imuabile” ale principiului bicameralismului constituie încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art.61 alin.(2) și ale art.75 din Constituția României. De aceea vă rugăm să constatați că *Legea privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții -S.A. și pentru modificarea unor acte normative* este neconstituțională în integralitatea sa pentru motivele detaliate anterior.

1.2. Legea încalcă următoarele prevederi ale Constituției:

art. 1 alin. 4: “Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.”

art. 16 alin. 1:”*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

art. 61 alin. 1:”*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”

art. 147 alin. 4:”*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*”

Legea are ca obiect înființarea societății „**Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții**” (FSDI), persoană juridică română, având forma juridică de societate pe acțiuni unde Statul Român are calitatea de acționar unic.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a constatat că legea, ca act juridic al Parlamentului, reglementează relații sociale generale, fiind, prin esența și finalitatea ei constituțională, un act cu aplicabilitate generală. În cazul prezentei legi criticate, aceasta are un caracter individual, domeniul de incidență a reglementării este determinat concret, legea fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, *de plano*, bazată pe rațiunea *intuitu personae* a reglementării, într-un singur caz, prestabilit fără echivoc (în acest sens, sunt Decizia nr.574/2014, Decizia nr. 970/2007).

Curtea Constituțională a statuat: „*dacă scopul încheierii unui/unei contract/acord/convenții vizează interesul părților, scopul legiferării, în orice cadru constituțional, vizează un interes general al societății. Din această perspectivă, aprobarea unui/unei contract/acord/convenții prin lege nu corespunde finalității constituționale a activității de legiferare ca activitate prin care se exercită puterea de stat, dat fiind că scopul contractului - act individual - vizează doar părțile și interesele determinate ale acestora, în timp ce legea - act cu aplicabilitate eminamente generală - vizează societatea în general,*

reglementarea unei sfere cât mai largi de raporturi juridice în cadrul și în interesul societății.” (Decizia nr. 494/2013).

Și în jurisprudența sa recentă, Curtea a arătat că înființarea unei societăți pe acțiuni prin lege *„dă expresie unei operațiuni juridice cu caracter individual, aplicabile, prin definiție, numai unui singur caz expres determinat, creând o societate cu un singur acționar supusă regulilor prevăzute de Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1066 din 17 noiembrie 2004”* (Decizia nr. 249/2018).

Conform art. 191 alin. 1 din Codul civil care se referă la persoana juridică de drept public, acestea se înființează prin lege. Alin. 2 al aceluiași articol arată că *„Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), în cazurile anume prevăzute de lege, persoanele juridice de drept public se pot înființa prin acte ale autorităților administrației publice centrale sau locale ori prin alte moduri prevăzute de lege”*. Analizând care este sfera de aplicare a acestor dispoziții, Curtea Constituțională a reținut că **art. 191 alin. 1 din Codul civil** se referă la autoritățile și instituțiile statului, la unitățile administrativ-teritoriale, toate acestea exercitând prerogativele puterii publice. Curtea a reținut că **alin. 2 al aceluiași text legal** *„se referă la operatorii economici, partidele politice etc., respectiv la persoane juridice care sunt calificate de drept public prin prisma scopului și obiectului lor de activitate, prestând, spre exemplu, un serviciu de interes public/general, administrând bunuri proprietate publică etc”*.

În situația legii criticate, observăm că Fondul Suveran de Investiții are ca **scop** *„dezvoltarea și finanțarea din fonduri proprii și din fonduri atrase, de proiecte de investiții rentabile și sustenabile, în diverse sectoare economice, prin participare directă ori prin intermediul altor fonduri de investiții sau al unor societăți de investiții, singur sau împreună cu alți investitori instituționali sau privați, inclusiv prin participarea în parteneriate public-private, cât și administrarea activelor financiare proprii, în vederea obținerii de profit”*. Mai mult, strategia investițională a acestui fond vizează, printre altele, aspecte

precum: a) dezvoltarea infrastructurii în România; b) crearea de locuri de muncă; c) stimularea inovației și a noilor tehnologii; d) creșterea capitalului uman pe termen lung; e) creșterea competitivității economiei românești. Chiar și în absența unor prevederi exprese din partea legiuitorului cu privire la natura juridică a FSDI, din analiza sistematică a prevederilor legii, precum și a celor din actul constitutiv al societății (faptul că statul are calitatea de unic acționar pe toată durata existenței FSDI – art. 7 alin. 4), rezultă că societatea creată este o **persoană juridică de drept public, în sensul art. 191 alin. 2 din Codul civil.**

În considerarea argumentelor de mai sus rezultă că înființarea unei societăți pe acțiuni reprezintă o activitate ce trebuia realizată printr-o reglementare secundară și nu printr-un act care are forța legii. În această situație, Parlamentul României a încălcat separația puterilor în stat prevăzută de art. 1 alin. 4 din Constituția României, reglementând într-un domeniu care este în competența autorităților administrației publice centrale sau locale, viciu care afectează legea în ansamblul său.

Chiar dacă titlul legii aflate la promulgare se referă la „*înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții – S.A., precum și pentru modificarea unor acte normative*”, observăm că modificările aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” S.A. și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 199/2000 privind înființarea Companiei Naționale „Imprimeria Națională” S.A. sunt tot modificări de corelare ca urmare a înființării Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții.

O lege *intuitu personae* contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, astfel cum își găsește expresie în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, având caracter discriminatoriu și, ca atare, este sub acest aspect în totalitate neconstituțională. De asemenea este încălcat și art. 16 alin. (2) din Constituție, într-adevăr, în măsura în care un anumit subiect de

drept este sustras, prin efectul unei dispoziții legale adoptate exclusiv în considerarea lui și aplicabile numai în ceea ce îl privește, incidenței unei reglementări legale constituind dreptul comun în materie, dispozițiile legale în cauză nesocotesc principiul constituțional potrivit căruia «nimeni nu este mai presus de lege». Mai mult, exercitarea competenței de legiferare în mod discreționar prin adoptarea de legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale Parlamentului consacrate de **art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă** (Decizia nr. 777/2017). Nu în ultimul rând, prin adoptarea unei legi *intuitu personae* se încalcă și jurisprudența Curții Constituționale anterior amintită, aducând atingere obligativității acestor decizii, aspect prevăzut de **art. 147 alin. 4 din Constituție**.

II. MOTIVE INTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

II.1. Art. 4 alin. 2 din legea criticată încalcă art. 1 alin. 5 raportat la art. 135 alin. 2 lit. b din Constituția României

Conform art. 4 alin. 2 din lege, „*în administrarea societăților la care FSDI este acționar majoritar, FSDI va avea în vedere și strategiile sectoriale guvernamentale*”. Sintagma „*va avea în vedere*” este una lipsită de claritate și precizie, nefiind clar dacă Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții, exercitând calitatea de acționar în cadrul societăților de la care a preluat acțiunile deținute de statul român, este obligat să urmeze strategiile stabilite de Guvern sau acestea au un caracter de recomandare față de organele de conducere ale acestui fond. În cel de-al doilea caz, se poate ajunge la situația în care statul nu poate să își protejeze interesele naționale în activitatea economică pe care o desfășoară societățile comerciale unde acesta este acționar majoritar, în condițiile în care FSDI decide să nu aplice strategiile sectoriale guvernamentale. Astfel,

multiplele interpretări ale unei sintagme neclare ridică dificultăți în aplicarea normei, nefiind clar care este forța juridică a strategiilor sectoriale guvernamentale pentru FSDI și, pe cale de consecință, cum mai sunt protejate interesele naționale ale statului în anumite activități economice, vizate de respectivele strategii sectoriale, în conformitate cu art. 135 alin. 2 lit. b).

II.2. Art. 5 alin. 1 și art. 11 alin. 1 din legea criticată încalcă art. 138 alin 1 și 2 din Constituția României

Potrivit art. 5 alin. 1 din lege, operațiunile Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții se realizează, printre altele, și din venituri obținute din dividende încasate de la societățile la care deține acțiuni. Conform Anexei 1, FSDI preia acțiunile anumitor companii la care statul este acționar, prin urmare respectivele venituri din dividende nu vor mai fi venituri la bugetul de stat, ci vor reveni societății pe acțiuni FSDI. Potrivit art. 1 alin. 1 lit. f) din O.G. nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, *„la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale **cu capital integral sau majoritar de stat**, precum și la regiile autonome, profitul contabil rămas după deducerea impozitului pe profit se repartizează pe următoarele destinații, dacă prin legi speciale nu se prevede altfel:*

*f) minimum 50% **vărsăminte la bugetul de stat** sau local, în cazul regiilor autonome, **ori dividende**, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat”;*

Veniturile din dividende de la companiile la care statul român deține acțiuni reprezintă venituri nefiscale din cadrul bugetului de stat, iar potrivit art. 138 alin. 1 din Constituția României, bugetul public național cuprinde bugetul de

stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că bugetul public național cuprinde *„totalitatea bugetelor care se întocmesc și se desfășurează într-un an financiar, la nivelul unui stat, prin intermediul acestora exercitându-se un control permanent asupra constituirii, repartizării și utilizării fondurilor publice, precum și asupra societăților care au raporturi cu bugetul public național”* (Decizia nr. 633/2015).

Prin articolul 5 alin. 1 din lege, faptul că veniturile din dividendele companiilor care intră în portofoliul Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții nu mai revin bugetului de stat, ci acestei companii pe acțiuni, încalcă dispozițiile art. 138 alin. 1 și 2 din Constituția României.

În jurisprudența sa, Curtea a reținut, spre exemplu că „stabilirea prin lege a unei alocații cu caracter permanent” este neconstituțională și încalcă principiul anualității. (Decizia nr. 562/2004). De asemenea, excluderea acestor venituri de la procesul de elaborare anuală a bugetului de stat **încalcă și principiul anualității** prevăzut de art. 138 alin. 2 din legea fundamentală.

II.3. Art. 6 alin. 2 încalcă art. 1 alin. 5 și art. 147 alin. 4 din Constituția României

Potrivit art. 6 alin. 2 din lege, membrii Consiliului de Supraveghere sunt desemnați de Adunarea Generală a Acționarilor. Cu toate acestea, potrivit art. 2 alin. 2 din lege, *„FSDI este deținut în întregime și pe toată durata sa de funcționare de către statul român”*. Așadar, statul este acționar unic al societății pe acțiuni numită „Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții S.A.”. Din această perspectivă, cu atât mai mult cu cât structura acționariatului nu poate fi schimbată pe durata de funcționare a acestei societăți, folosirea sintagmei „Adunarea Generală a Acționarilor” este una lipsită de claritate și precizie,

inducându-se ideea că deciziile Adunării Generale a Acționarilor sunt decizii colective, luate de o pluralitate de acționari, aspect ce **contravine exigențelor de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. 5**, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale.

În Decizia Curții Constituționale nr. 249/2018, instanța de contencios constituțional a arătat că în situația în care statul este unic acționar al unei societăți, *„apare ca fiind discutabilă ideea de adunare generală a acționarilor”*, motiv pentru care folosirea ei într-o situație similară atrage încălcarea art. 147 alin. 4 din Constituția României cu privire la efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

II.4. Art. 7 alin. 1, 6 și 8 din lege încalcă art. 111 alin. 1, art. 135 alin. 2 lit. b) și art. 138 alin. 5 din Constituția României

Potrivit **art. 7 alin. 1**, capitalul social al Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții se constituie din aportul în natură reprezentat de pachetele de acțiuni din Anexa nr. 1 și dintr-un aport în numerar în valoare de 9.000.000.000 de lei. În conformitate cu **art. 7 alin. 6**, acest capital subscris va fi vărsat gradual, iar la constituire va fi efectuat un vărsământ de 200.000.000 de lei, pentru restul de 8.800.000.000 lei vărsămintele urmând să fie realizate în următorii 5 ani.

În forma inițiatorului, aportul în numerar era prevăzut în suma de 9 miliarde de lei, în forma adoptată de Senat acesta a fost redus la 1,85 miliarde de lei, iar în forma adoptată de Camera Deputaților s-a revenit la suma de 9 miliarde de lei.

Potrivit art. 111 alin. 1 din Constituția României, în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea unei informări din partea Guvernului este obligatorie. În camera decizională, vărsământul realizat la constituirea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții a fost modificat de la 50 de milioane de lei la 200 de milioane de lei. Dat fiind faptul că din documentele disponibile în cadrul

fîşei actului, nu rezultă cu claritate dacă fîşa financiară a fost solicitată Guvernului şi dat fiind impactul financiar al propunerii legislative, este încălcat art. 111 alin. 1 din Constituţia României. În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională a arătat că şi în situaţia în care proiectul de lege ar fi iniţiat de Guvern, introducerea unor prevederi în cadrul procedurii parlamentare care au impact bugetar impun obligaţia Parlamentului de a solicita informarea Guvernului în acest sens (Decizia nr. 764/2016).

În plus, **potrivit art. 7 alin. 8 din lege**, fondurile necesare acoperirii vărsămintelor în numerar pentru diferenţa de capital de 8,8 miliarde de lei sunt alocate de către Ministerul Finanţelor Publice din veniturile din privatizare în valută disponibile în contul în valută al Ministerului Finanţelor Publice deschis la Banca Naţională a României. Astfel, în termen de 15 zile de la primirea cererii FSDI, Ministerul Finanţelor Publice este obligat să realizeze vărsămintele solicitate de această societate pe acţiuni.

În primul rând, conform art. 138 alin. 5 din Constituţia României, nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanţare. Această dispoziţie constituţională reprezintă o garanţie pentru evitarea unor riscuri bugetare la nivel naţional şi pentru alocări fără acoperire. În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională a arătat că deşi instanţa constituţională **nu are competenţa să se pronunţe cu privire la caracterul suficient al resurselor financiare**, aceasta are competenţa de a verifica, prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituţie, dacă pentru realizarea cheltuielii bugetare a fost indicată sursa de finanţare (Decizia nr. 22/2016).

În aceeaşi decizie, Curtea a reţinut următoarele: *„constituantul originar nu a avut ca raţiune edictarea art. 138 alin. (5) din Constituţie numai în sensul că, dacă propunerea sau proiectul de lege se va referi la bugetul de stat sau la bugetul vreunui ordonator de credite, cerinţa constituţională ar fi îndeplinită, ci la faptul că sursa de finanţare indicată să fie în mod real aptă să acopere cheltuiala în condiţiile legii bugetare anuale. Prin urmare, textul constituţional*

se referă la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare și operează cu elemente de certitudine și previzibilitate bugetară, pentru că, în caz contrar, și-ar pierde rațiunea existenței sale normative și, în mod evident, ar exprima un truism, anume că orice cheltuială bugetară se suportă din bugetul de stat. De aceea, atribuirea unui atare înțeles textului constituțional analizat ar echivala cu lipsirea acestuia de valoarea normativă inerentă oricărei prevederi constituționale; or, actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat (legea trebuie interpretată în sensul producerii efectelor ei, și nu în sensul neaplicării ei). Așadar, art. 138 alin. (5) din Constituție nu se referă la existența în concreto a unor resurse financiare suficiente la momentul adoptării legii, ci la faptul ca acea cheltuială să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar”.

Curtea a mai reținut că stabilirea concomitentă a unei cheltuieli cu sursa de finanțare, adică a venitului necesar pentru acoperirea ei, este o cerință impusă „spre a se evita consecințele economice și sociale profund negative ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire” (Decizia nr. 1657/2010).

În aceste condiții, dat fiind faptul că prin această lege se instituie, practic, o obligație a Ministerului Finanțelor Publice de a acoperi, din bugetul de stat, o sumă de 8,8 miliarde de lei în următorii 5 ani, apreciem că prin raportare la considerentele Curții Constituționale anterior amintite, este încălcat **art. 138 alin. 5 din Constituția României.**

În al doilea rând, prin instituirea unei obligații în sarcina Ministerului Finanțelor Publice de a efectua vărsămintele la cererea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții în termen de 15 zile de la primirea cererii acestei societăți, fără precizarea unor criterii, a unor limite sau a unui calendar pentru realizarea acestor vărsăminte, sunt puse în pericol chiar interesele naționale ale statului român în activitatea economică, financiară și valutară, **încălcându-se art. 135 alin. 2 lit. b) din legea fundamentală.**

II.5. Art. 7 alin. 9 din lege încalcă art. 1 alin. 4, art. 135 alin. 2 lit. b) și art. 147 alin. 4 din Constituția României

În primul rând, transferul unor bunuri aflate în proprietatea privată a statului către o societate pe acțiuni, printr-un act de reglementare primară reprezintă o încălcare a principiului separației puterilor în stat și o încălcare a deciziilor Curții Constituționale. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, s-a reținut că trecerea cu titlu gratuit a unor acțiuni ale unei societăți din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a unei unități administrativ-teritoriale *„reprezintă mai degrabă un **act de dispoziție cu privire la capitalul social al societății**”* și astfel de acte *„nu țin de competența de legiferare a Parlamentului, ci de cea de administrare a bunurilor proprietate publică/privată a statului, care aparține, în mod exclusiv, Guvernului. Numai acesta are competența de a emite un act individual, pe calea unei hotărâri, adoptate în temeiul art. 108 din Constituție, care să vizeze o astfel de transmitere a dreptului de proprietate”*. (Decizia nr. 1/2014, Decizia nr. 574/2014).

Așadar, transmiterea cu titlu gratuit (în cazul de față, a pachetelor de acțiuni din anexa legii) a unor bunuri aflate în proprietatea privată a statului către o societate pe acțiuni, persoană juridică, reprezintă un act de dispoziție asupra respectivelor bunuri și ține de competența de administrare a bunurilor proprietate privată a statului, **revenind în mod exclusiv Guvernului**. Astfel, prin această operațiune realizată de legiuitor se încalcă atât principiul separației puterilor în stat prevăzut de **art. 1 alin. 4 din Constituție**, Parlamentul realizând o intervenție într-un domeniu aflat în competența Guvernului, cât și jurisprudența Curții Constituționale amintită, aducându-se atingere efectului obligatoriu al deciziilor Curții, prevăzut de **art. 147 alin. 4 din legea fundamentală**.

În al doilea rând, potrivit art. 7 alin. 9 din lege, *„pachetele de acțiuni aduse aport la capitalul social al FDSI în condițiile prezentei legi, se transferă din*

proprietatea privată a statului român în proprietatea privată a FSDI, acesta putând dispune liber de respectivele acțiuni, în calitate de bunuri proprii”.

După cum putem observa, transferul respectivelor acțiuni din proprietatea privată a statului, în proprietatea privată a FSDI se realizează **cu titlu gratuit**. Acest aspect aduce atingere protecției instituite de Constituția României cu privire la interesele statului în activitatea economică, **potrivit art. 135 alin. 2 lit. b) din Legea fundamentală**.

Spre exemplu, prin Decizia nr. 574/2014, Curtea a reținut că transferul unor acțiuni deținute de stat, cu titlu gratuit, *„este în dezacord cu principiul esențial al modalității de diminuare a participației statului în economie, respectiv acela al vânzării acțiunilor la cel mai bun preț obținut, în vederea promovării intereselor generale ale societății”*, aspect ce contravine protejării intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară. În această decizie, Curtea a arătat că *„legiuitorul, fie originar sau delegat, nu are competența de a realiza, printr-un act normativ de reglementare primară, transferul intuitu personae și cu titlu gratuit a acțiunilor aflate în proprietatea privată a statului către unitățile administrativ-teritoriale, dar are, în schimb, posibilitatea de a reglementa, printr-o lege-cadru, regulile, procedurile și condițiile în care Guvernul să poată realiza un transfer cu titlu oneros către unitățile administrativ-teritoriale, cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 44 și art. 135 din Constituție”*.

Pentru protejarea intereselor statului în materie economică, legiuitorul trebuie să țină cont de dispozițiile constituționale amintite și chiar dacă ar fi constituțională transmiterea unor acțiuni din proprietatea privată a statului în proprietatea privată a unei societăți pe acțiuni, realizată prin lege, act de reglementare primară al Parlamentului, **acest lucru nu ar putea fi făcut cu titlu gratuit**, în baza jurisprudenței mai sus amintite. Motivul este chiar cel instituit de legiuitorul constituant, cel de a proteja domeniul public și privat al statului, în fața unor acțiuni care pot aduce atingere domeniului economic al

țării, statul având obligația de a proteja interesele naționale în concordanță cu **art. 135 alin. 2 lit. b).**

Chiar dacă în cazul de față societatea pe acțiuni are drept unic acționar tot statul român, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, FSDI reprezintă o altă entitate juridică, cu personalitate juridică proprie și distinctă de a statului, în beneficiul căreia legiuitorul a transferat dreptul de proprietate asupra respectivelor pachete de acțiuni. Așadar, transmiterea cu titlu gratuit a unui bun aflat în proprietatea privată a statului în proprietatea privată a unei persoane juridice aduce atingere art. 135 alin. 2 lit. b) și art. 147 alin. 4 prin încălcarea jurisprudenței anterior amintite.

II.6. Art. 10 alin. 1 din lege încalcă art. 1 alin. 5 și art. 147 alin. 4 din Constituția României

Potrivit art. 10 alin. 1 din lege, *„actul constitutiv al FSDI este prevăzut în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezenta lege”*. Art. 10 alin. 3 din lege arată în continuare că *„După înmatricularea FSDI la Oficiul Registrului Comerțului, actul constitutiv va putea fi modificat în condițiile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare”*. Astfel, actul constitutiv beneficiază prin prisma art. 10 alin. 1 de aceeași valoare juridică precum cea a legii. Conform art. 204 alin. 1 din Legea nr. 31/1990, legea societăților, actul constitutiv poate fi modificat *„prin hotărâre a adunării generale ori a Consiliului de administrație, respectiv directoratului”*. Într-o astfel de situație, un act cu rang de lege ar putea fi modificat printr-o hotărâre a Adunării Generale a Acționarilor, aspect ce încalcă principiul ierarhiei actelor juridice consacrat de art. 1 alin. 5 din Constituția României. O încălcare similară a fost reținută și în jurisprudența Curții Constituționale, prin Decizia nr. 249/2018.

II.7. Art. 11 alin. 1 și 2 din lege încalcă art. 16 alin. 1 și 2 raportat la art. și art. 135 alin. 2 lit. b) din Constituția României

În primul rând, potrivit prevederilor **art. 11 alin. 1** din lege „*FSDI este exceptată de la aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare*”.

Așadar, acțiunile pe care statul le deține la companiile din Anexa nr. 1 a legii sunt transferate cu titlu gratuit Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții, iar acesta nu mai are obligația de a repartiza către bugetul de stat, potrivit art. 1 alin. 1 lit. f) din O.G. nr. 64/2001, „*minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local, în cazul regiilor autonome, ori dividende, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat*”. Efectul acestei dispoziții, corelată cu celelalte reglementări cuprinse în lege, este faptul statul român pierde veniturile din dividende sau din repartizarea profitului de la companiile la care acesta deține acțiuni (cele listate în anexa legii), acestea sunt transmise cu titlu gratuit către FSDI, iar această societate pe acțiuni nu are obligația de a efectua vărsăminte către bugetul de stat din profitul acesteia și nici să aloce dividende statului, care este acționar unic. În acest mod, introducerea unei entități intermediare care preia acțiunile statului la respectivele companii și le gestionează fără a avea obligația de repartiza din profitul acesteia către bugetul de stat afectează în mod direct sursele de venit ale statului, aducând atingere intereselor naționale în activitatea economică și financiară a statului român, **contrar art. 135 alin. 2 lit. b) din legea fundamentală**.

În al doilea rând, înstrăinarea unor acțiuni sau alte active aflate în proprietate FSDI nu este supusă prevederilor OUG nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998 și nici prevederilor Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu

modificările și completările ulterioare. Cele două acte normative instituie o serie de reguli privind realizarea procesului de privatizare, cum ar fi: restricții privind persoanele care pot participa la procesul de privatizare (art. 5 alin. 3 din Legea nr. 137/2002), aprobarea unei strategii de privatizare a Guvernului și a unor elemente esențiale ale mandatului (art. 5¹ din Legea nr. 137/2002), anumite **condiții de transparență și publicitate** ale acestor acțiuni de privatizare, realizarea unor etape premergătoare privatizării etc. Exceptarea de la toate aceste reguli creează un vid legislativ nepermis, instituind posibilitatea ca vânzarea de acțiuni sau active ale statului să se deruleze fără nicio restricție, în orice condiții și în orice moment. O astfel de reglementare pune în pericol interesele naționale ale statului român în activitatea economică, financiară și valutară, încălcând dispozițiile art. 135 alin. 2 lit. b).

În plus, această reglementare creează un tratament diferențiat nejustificat obiectiv și rațional între companiile incluse în anexa legii și celelalte companii la care statul deține acțiuni, prin procedura diferită aplicată în privința acțiunilor de privatizare. Conform jurisprudenței Curții Constituționale, *„principiul egalității în drepturi a cetățenilor poate fi invocat de o persoană juridică numai în situația în care, datorită unui tratament diferențiat promovat față de aceasta, regimul juridic s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii sau a autorităților publice, sau a autorităților publice”* (Decizia nr. 529/2004). În situația de față, tratamentul diferențiat aplicat companiilor la care statul deține acțiuni în privința procedurii de urmat în cazul privatizării, se răsfrânge asupra dreptului de proprietate privată ocrotit de art. 44 din Constituția României, motiv pentru care dispozițiile art. 11 alin. 2 încalcă și art. 16 alin. 1 și 2 raportat la art. 44 din Constituția României.

II.8. Art. 12 alin. 2 din lege încalcă art. 31 alin. 1 din Constituția României

Potrivit art. 12 alin. 2 din lege, *informațiile care au caracter secret sau confidențial, în conformitate cu prevederile legale, sau informațiile care pot afecta mediul concurențial, nu fac obiectul regulilor de transparență prevăzute în OUG nr. 109/2011. Aprobata cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările ulterioare*".

Potrivit art. 12 alin. 1 din lege, prevederile OUG nr. 109/2011 se aplică FSDI, cu excepția celor referitoare la remunerarea membrilor Consiliului de Supraveghere și Directoratului. Așadar, sunt aplicabile FDSI inclusiv prevederile din OUG nr. 109/2011 care prevăd deja o serie de excepții de la publicarea informațiilor confidențiale, secrete sau a celor care pot afecta mediul concurențial. Spre exemplu, potrivit art. 14 alin. 5 din OUG nr. 109/2011, „(5) Membrii consiliului de administrație nu vor divulga informațiile confidențiale și secretele comerciale ale regiei autonome, la care au acces în calitate lor de administratori. Această obligație le revine și după încetarea mandatului de administrator”. Potrivit art. 36 alin. 5: „(5) Evaluarea activității directorilor sau directoratului, după caz, se face anual de către consiliul de administrație sau supraveghere și vizează atât execuția contractului de mandat, cât și a componentei de management a planului de administrare. Raportul de evaluare se publică pe pagina de internet a autorității publice tutelare, la data de 31 mai a anului următor celui pentru care se efectuează evaluarea. **Datele care conform legii au caracter confidențial sau secret sunt exceptate de la publicare**”. De asemenea, art. 41 alin. 1 din același act normativ conține referiri la documente confidențiale. Așadar, în Capitolul V din OUG nr. 109/2011 **nu există alte excepții de la obligațiile de transparență sau de raportare**, motiv pentru care art. 12 alin. 2 din lege încalcă art. 31 alin. 1 din Constituția României care prevede că „dreptul de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit”, articolul în discuție instituind excepții suplimentare față de cele prevăzute de art. 12 din Legea nr. 544/2001 privind

liberul acces la informații de interes public, text care prevede în mod limitativ cazurile exceptate.

II.9. Art.13 pct.2 și ale art.14 pct.2 din legea criticată încălcarea principiului securității juridice prevăzut de art.1 alin.(4) din Constituția României, ca urmare a faptului că legea este echivocă atât cu privire la modul de funcționare al Companiei Naționale „Loteria Română”, cât și a Companiei Naționale Imprimeria Națională.

Prin dispozițiile de abrogare cuprinse în art.13 pct.2 și ale art.14 pct.2 legiuitorul pune în imposibilitate de funcționare două companii ale statului român, încălcând astfel dispozițiile art.135 alin.(2) litera c) din Constituția României, care arată că „Statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară”.

În fapt, în cazul Companiei Naționale „Loteria Română” legiuitorul a procedat la abrogarea licențierii prin efectul legii a jocurilor de noroc asupra cărora Compania Națională „Loteria Română” are exclusivitate (anume: loto, expres, pronosport, loz în plic și instant lottery). Prin abrogarea dispozițiilor art.7 alin.(3) și alin.(4) din OUG nr.159/1999 privind înființarea Companiei Naționale „Loteria Română” - S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.515/1999, aprobată cu modificări prin Legea nr.288/2001, deși păstrează exclusivitatea jocurilor antecitate Compania Națională „Loteria Română” este pusă în imposibilitatea de a le organiza deoarece pierde Licențierea acestora prin efectul legii. Norma abrogatoare generează echivoc deoarece legiuitorul nu prevede nicio normă modificatoare referitoare la modul de licențiere a jocurilor de noroc care pot fi organizate, exclusiv, de Loteria Română. Prin abrogare, se creează o situație ambiguă deoarece Compania Națională „Loteria Română” va fi detentorul exclusiv al dreptului de a organiza anumite jocuri de noroc, dar nu le va putea organiza pentru că își pierde licența asupra acestora, ceea ce generează consecința imediată a unor pierderi

financiare în patrimoniul acestei companii, fapt care afectează, în opinia noastră, dispozițiile art.135 din Constituția României.

Suntem în aceeași situație și în cazul Companiei Naționale „Imprimeria Națională” care, prin abrogarea dispozițiilor art.7 alin.(2), (3) și (5) ale OUG. nr.199/2000 privind înființarea Companiei Naționale „Imprimeria Națională”- S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.581/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr.402/2001, cuprinse în art.14 pct.(2) din legea supusă controlului de constituționalitate, pierde dreptul exclusiv de gestionare a sistemului unitar de înscriere și numerotare a formularelor tipizate cu regim special ceea ce, în lipsa unor reglementări exprese privind gestiunea acestor tipizate, poate afecta grav atât libertatea comerțului, prevăzută de art.135 alin.(1) din Constituție, cât și „protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară” valoare protejată prin dispoziția art.135 alin.(2) lit.b) din Constituție. În acest context subliniem încălcarea dispozițiilor art.8 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care dispune „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”.

Vă rugăm să constatați neconstituționalitatea dispozițiilor art.13 pct.(2) și ale art.14 pct.(2) din *Legea privind înființarea Fondului Suveran de Dezvoltare și Investiții – S.A. și pentru modificarea unor acte normative* deoarece încalcă dispozițiile art.1 alin.(4) coroborat cu art.135 alin.(1) și alin.(2) lit.b) din Constituția României dar și pe cele ale art.8 alin.(4) din legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art.133 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 alin. (1) și (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.